

Arrest

nr. 190 168 van 28 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 10 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 februari 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 29 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 30 oktober 2013 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.4. Op 31 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.02.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 31.10.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medisch elementen aangehaald door A.A. (...) die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch verslag arts-adviseur d.d. 30.10.2013)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkenen tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

1.5. Op 31 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij betreffende de ontvankelijkheid op wat volgt:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen de betekende bevelen om het grondgebied te verlaten (tweede bestreden beslissing).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten' in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°. 2°, 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 28.12.2010 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij heeft dit bevel niet aangevochten, zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 3 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending niet kan worden aangenomen.

Volledigheidshalve wijst verzoekende partij nog op het recente arrest van de Raad van State nr. 225.825 van 16 december 2013, waaruit duidelijk blijkt dat het vernietigen van een weigeringsbeslissing op grond van artikel 9ter van de wet niet automatisch hoeft te leiden tot de vernietiging van een bijlage 13 of een bijlage 13quinquies.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissingen."

2.2. De Raad dient op te merken dat er echter gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de schending inroepen van hogere rechtsnormen, namelijk artikel 3 van het EVRM. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partijen geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissingen.

2.3. De opgeworpen exceptie dient derhalve te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht.

Zij menen dat bovenvermelde bepalingen en beginselen geschonden zijn doordat de ambtenaar-geneesheer geheel ten onrechte van mening is dat zelfs onbehandeld er geen risico is voor het leven, noch voor de fysieke integriteit of op een vernederende of onmenselijke behandeling, nu zulks in strijd is met de bij de aanvraag overgemaakte medische attesten.

3.1.1. De verzoekende partijen lichten hun eerste middel toe als volgt:

"1.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Op grond van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dient de aangewezen ambtenaar-geneesheer o.m. de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst te onderzoeken en vervolgens daaromtrent advies te verlenen aan de gemachtigde van verwerende partij.

Artikel 9ter, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente] inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.(...)"

2.

Niettegenstaande verzoekster blijkens het medisch attest van 18.02.2011 nog steeds pijn voelt ter hoogte van de borstkas en medicatie dient in ten nemen, meent de ambtenaar-geneesheer te kunnen stellen dat zelfs onbehandeld er geen risico is voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

De bevindingen van de ambtenaar-geneesheer zijn dan ook geheel in strijd met de door verzoekster overgemaakte medische attesten. Het moet immers worden aangenomen dat het pijn hebben in de borstkas, een aantasting vormt van de fysieke integriteit en bij niet behandeling door medicatie er een reëel risico is op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Uit niets blijkt dat de situatie van 2011 gewijzigd is.

Gelet op de ontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag is duidelijk dat de aandoening van verzoekster voldoende ernstig wordt geacht door verwerende partij (zoniet had zij de aanvraag zonder meer onontvankelijk verklaard), doch anderzijds stelt de ambtenaar-geneesheer dat hij op basis van de voorliggende elementen niet kan aannemen dat de medische toestand van verzoekster een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst. Meer nog, hij concludeert dat het medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 EVRM, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening zou eisen die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderde stadium van de ziekte.

Zulks is uiteraard enigszins contradictorisch.

Indien de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat hij op basis van de voorliggende elementen niet kan aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden en zelfs geen graad van ernst kan vaststellen, dan had hij verzoekster moeten onderwerpen aan een bijkomend persoonlijk onderzoek, of minstens bijkomende medische attesten bij verzoekster moeten opvragen aangaande de stand van zaken.

Artikel 9ter van de wet stelt dienaangaande: 'De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. hetgeen de arts-ambtenaar in casu klaarblijkelijk niet heeft gedaan.

De memorie van toelichting (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 35-36) stelt aangaande het bijkomend onderzoek daarenboven het volgende:

"In artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf; waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt.

De ambtenaar-geneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden).

In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen. "

Zoals in de Memorie van Toelichting wordt uiteengezet, is het niet nodig dat de ambtenaar-geneesheer een bijkomend medisch onderzoek laat uitvoeren in het geval dat de medische situatie van de aanvrager niet duidelijk zou zijn, maar wel vaststaat dat de situatie niet ernstig is. Anderzijds is het gepast dat de ambtenaar-geneesheer een bijkomend onderzoek uitvoert, wanneer uit de medische attesten blijkt dat de situatie ernstig is, doch de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat bij gebrek aan actuele medische getuigschriften de situatie niet duidelijk te beoordelen is.

In casu blijkt uit het feit dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard dat de ernst van de aandoening niet in twijfel wordt getrokken, hoewel de graad van ernst door de ambtenaar geneesheer niet als levensbedreigend wordt beschouwd - naar eigen zeggen - conform de rechtspraak van het Hof van de Rechten van de Mens.

3.

In ieder geval kan niet worden ontkend dat de medicatie absoluut noodzakelijk moet worden geacht voor het meer dragelijk maken van de aandoening en aldus een wezenlijke invloed heeft op de fysieke integriteit van verzoekster, minstens is er sprake van een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medicamenteuze behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Het is duidelijk dat de andersluidende bewering van de ambtenaar-geneesheer strijdig is met de voorlegde medische attesten.

Dat de in het middel opgeworpen beginselen, alsook het wetsartikel dan ook geschonden zijn."

3.1.2. De verzoekende partijen voeren onder meer de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Vooreerst beklemt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de

aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

3.1.3. Nazicht van het zorgvuldigheidsbeginsel houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen ook de schending aanvoeren, daar de eerste bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

Uit de bewoordingen van artikel 9*ter*, §1, van de vreemdelingenwet blijkt dat dit wetsartikel van toepassing is op de volgende twee, onderscheiden gevallen:

- (1) een ziekte die een reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De bewoordingen van artikel 9*ter*, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorzien echter geen precieze criteria om te bepalen wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. Deze beoordeling wordt krachtens artikel 9*ter*, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet overgelaten aan de door de minister aangeduide ambtenaar-geneesheer. De ambtenaar-geneesheer, en met hem de verwerende partij, beschikt dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de ziekte van de aanvrager al dan niet leidt tot het toekennen van een verblijfsmachtiging. Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag ongegrond wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag. Het is de verzoekende partijen immers toegelaten om de eventuele onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als ongegrond wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

3.1.4. *In casu* stelt de verwerende partij dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging van de verzoekende partijen ongegrond is in toepassing van artikel 9*ter*, §1, van de vreemdelingenwet omdat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als een grond om een verblijfsvergunning te bekomen.

Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer op 30 oktober 2013 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van de eerste verzoekende partij. Het advies van 30 oktober 2013, dat onder gesloten omslag samen met de beslissing aan de verzoekende partijen werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing. Dit advies, dat zich in het administratief dossier bevindt, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haaraanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 21.02.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 27/10/2009, 26/04/2010, 18/02/2011, dr. MIRA, betrokkene had een intraventriculaire communicatie, en verhoogde bloeddruk. Deze werd geopteerd in januari 2010 in Brugman. Wij vernemen in het verslag van 27/10/2009 dat betrokkene reeds in Bosnië een coronarografie ondergaan had, in mei 2009, die normaal was.
- 08/12/2009, Dr Morissens, intra-auriculaire communicatie, komt in aanmerking voor een percutane sluiting.
- 11/03/2010, dokter WAUTHY, betrokkene werd met goed succes geopereerd op de dienst cardiologie en vaatchirurgie van Brugmann op 19/01/2010.
- 18/02/2011, dr. Desmet, huisarts, betrokkene zou nog pijn voelen ter hoogte van de borstkas.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit het ter staving van de aanvraag voorgelegde medisch attest blijkt dat er bij deze 38 jarige vrouw een intra articulaire verbinding vertoonde, maar deze werd met goed succes geopereerd op 19/01/2010.

Sindsdien waren er geen nieuwe hospitalisaties, noch verwikkelingen meer.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Er wordt geen aandoening vermeldt die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, zij werd hier verder nooit meer gehospitaliseerd. Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar haar land van herkomst.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte {EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.}

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

De ambtenaar-geneesheer stelt in zijn advies dat de eerste verzoekende partij een intra articulaire verbinding vertoonde, maar dat deze met goed succes werd geopereerd op 19 januari 2010. Verder stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat er sindsdien geen nieuwe hospitalisaties, noch verwickelingen meer waren. Hij meent dat gezien voormelde vaststellingen, een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij impliceert en dat zelfs onbehandeld er geen risico is, noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. De ambtenaar-geneesheer besluit dan ook dat het medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst, zoals vereist door artikel 3 van het EVRM.

3.1.5. De verzoekende partijen stellen in hun eerste middel in hun verzoekschrift dat de ambtenaar-geneesheer meent te kunnen stellen dat zelfs onbehandeld er geen risico meer is op een vernederende en onmenselijke behandeling terwijl uit het medisch attest van 18 februari 2011 blijkt dat zij nog steeds pijn voelt ter hoogte van de borst en medicatie dient in te nemen, dat de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer dan ook in strijd zijn met de overgemaakte attesten, dat moet aangenomen worden dat pijn in de borstkas een aantasting vormt van de fysieke integriteit en dat bij niet behandeling met medicatie er een reëel risico is op een onmenselijke en vernederende behandeling, dat uit niets blijkt dat de situatie sinds 2011 gewijzigd is. Zij menen dat niet ontkend kan worden dat medicatie absoluut noodzakelijk moet worden geacht voor het meer dragelijk maken van de aandoening en aldus een wezenlijke invloed heeft op de fysieke integriteit van de eerste verzoekende partij, dat er minstens sprake is van een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen medicamenteuze behandeling is in het herkomstland.

3.1.6. Uit het administratief dossier blijkt dat bij de aanvraag medische documenten werden gevoegd waar gewag wordt gemaakt van een medicamenteuze behandeling en verdere opvolging van de eerste verzoekende partij. Zo kan in het standaard medische getuigschrift worden gelezen dat de eerste verzoekende partij chirurgie onderging in januari 2010 en dat zij nog medicatie neemt en dat een jaarlijkse controle wordt voorzien, dat de gevolgen en eventuele complicaties van het stopzetten van behandeling bestaan uit "*decompensation cardiaque*", dat een jaarlijkse cardiologische opvolging nodig is. Het standaard medische getuigschrift meldt dat er vier bijlagen worden gevoegd. Uit een bijlage, bestaande uit een medisch attest van 10 maart 2010 blijkt dat de eerste verzoekende partij een operatie onderging daar zij een intra articulaire verbinding vertoonde, dat zij zich beter voelt, dat zij geen pijn heeft maar een thoracaal ongemak heeft van de romp, dat verscheidende medicijnen deel uitmaken van de actuele behandeling, dat voorgesteld kan worden dat de eerste verzoekende partij regelmatig wordt gezien door haar cardioloog. Uit een bijlage, namelijk een medisch attest van 26 april 2010, blijkt dat de verzoekende partij op 31 maart 2010 een cardiologisch post-operatieve controle onderging, dat de evolutie gunstig is en dat nog het medicijn Isoten wordt voorgeschreven alsook kinesitherapie en Dafalgan. Uit een attest van de huisarts van 18 februari 2011, dat eveneens werd gevoegd bij de aanvraag, blijkt dat de eerste verzoekende partij een strikte en regelmatige opvolging van haar cardioloog nodig heeft en dat zij op dat ogenblik onder meer thoracale pijnen heeft, dat opvolging nodig is.

De Raad wijst er op dat de aangehaalde medische getuigschriften dateren van na de operatieve behandeling die op 19 januari 2010 heeft plaatsgevonden.

3.1.7. De ambtenaar-geneesheer stelt dat gezien de eerste verzoekende partij succesvol werd geopereerd op 19 januari 2010 en er sindsdien geen nieuwe hospitalisaties of verwickelingen meer waren, een terugkeer naar het herkomstland geen enkel pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij impliceert, dat zelfs onbehandeld er geen risico is, noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch voor een onmenselijke of vernederend behandeling, dat op basis van de voorliggende gegevens niet kan aangenomen worden dat de medische toestand van de eerste verzoekende partij een reëel risico zou inhouden bij een terugkeer naar het herkomstland.

3.1.8. De verzoekende partijen menen dat deze conclusie tegenstrijdig is aan de voorgelegde medische attesten daar blijkt dat zij nog steeds pijn voelt ter hoogte van de borstkas en medicatie dient in te nemen.

Hoewel de ambtenaar-geneesheer bij het beoordelen van het in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een beoordelingsbevoegdheid beschikt en de Raad zich wat

deze beoordeling betreft niet in de plaats van de ambtenaar-geneesheer kan stellen, moet uit het advies van deze ambtenaar-geneesheer of minstens uit de stukken van het administratief dossier wel blijken waarom de door de behandelende arts noodzakelijk geachte behandeling zoals die blijkt uit de voorgelegde standaard medisch getuigschriften, niet wordt weerhouden en waarom hij van oordeel is dat er in het dossier geen enkel concreet element is dat erop wijst dat de aandoening van de eerste verzoekende partij een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland of het land van wettig verblijf. De Raad moet in staat worden gesteld om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat er geen sprake meer is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, daar een succesvolle behandeling heeft plaatsgevonden.

De Raad begrijpt niet op welke wijze de ambtenaar-geneesheer tot in de punt 3.1.7. weergegeven conclusie komt. De eerste verzoekende partij werd weliswaar succesvol geopereerd op 19 januari 2010 en hierna bleken geen nieuwe hospitalisaties noch verwickelingen meer – waarbij nog de vraag kan worden gesteld of pijn ter hoogte van de borstkas geen verwikkeling vormt – maar uit het gestelde in punt 3.1.6. blijkt dat melding wordt gemaakt van medicamenteuze behandeling en van een nood aan regelmatige cardiologische opvolging onmiddellijk na de operatie en van jaarlijkse cardiologische controle in 2011. Bij het stopzetten van de behandeling is sprake van “*decompensation cardiaque*”. Het kwam de ambtenaar-geneesheer toe uiteen te zetten waarom de door de artsen beschreven gevolgen van een gebrek aan opvolging geen risico vormen voor een onmenselijke of vernederende behandeling, *quod non in casu*. Het komt de Raad niet toe om zelf na te gaan of de “*decompensation cardiaque*” die kan voortvloeien uit een gebrek aan behandeling of opvolging voor de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij wel of niet een onmenselijke of vernederende behandeling vormt. Ofwel vormt het gebrek aan behandeling of opvolging geen onmenselijke of vernederende behandeling maar dient de ambtenaar-geneesheer dit uit te leggen in zijn advies ofwel vormt het geen onmenselijke of vernederende behandeling omdat de opvolging beschikbaar en toegankelijk is in het land van oorsprong, wat dan ook in het advies dient te worden verduidelijkt. Geen van beide kan worden gelezen in het advies van de ambtenaar-geneesheer.

Gelet op voormelde vaststellingen, kan de ambtenaar-geneesheer dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, oordelen dat gezien de eerste verzoekende partij succesvol werd geopereerd op 19 januari 2010 en er sindsdien geen nieuwe hospitalisaties of verwickelingen meer waren, een terugkeer naar het herkomstland geen enkel pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij impliceert, dat zelfs onbehandeld er geen risico is, noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch voor een onmenselijke of vernederende behandeling, dat op basis van de voorliggende gegevens niet kan aangenomen worden dat de medische toestand van de eerste verzoekende partij een reëel risico zou inhouden bij een terugkeer naar het herkomstland.

Noch uit het advies van de ambtenaar-geneesheer noch uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de in het standaard medisch getuigschrift weergegeven nood aan een medicamenteuze behandeling en opvolging voor de eerste verzoekende partij zoals deze hoger werden beschreven. Er blijkt niet waarom de door de behandelende arts noodzakelijk geachte behandeling en opvolging zoals die blijkt uit de voorgelegde medische attesten, niet wordt weerhouden en waarom hij van oordeel is dat er in het dossier geen enkel concreet element is dat erop wijst dat de aandoening van de verzoekende partij een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland of het land van wettig verblijf.

Hieruit blijkt een onzorgvuldig onderzoek naar de medische situatie van de verzoekende partij.

De Raad wordt dan ook niet in staat gesteld om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat er geen sprake meer is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, daar een succesvolle behandeling heeft plaatsgevonden.

3.1.9. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat het loutere feit dat de verzoekende partij en de behandelende arts een andere mening zijn toegedaan dan de ambtenaar-geneesheer, niet van aard is afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing en verwijst naar een arrest van de Raad van State nr. 207 380 van 15 september 2010 waaruit zou blijken dat

wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medische getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging, dat om de vernietiging te bekomen de verzoekende partij moet aantonen ofwel dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medische getuigschrift of met andere elementen dan het voorgelegde standaard medische getuigschrift aantonen dat de beslissing kennelijk onredelijk is, herhaalt de Raad dat noch uit het advies van de ambtenaar-geneesheer noch uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de in het standaard medische getuigschrift weergegeven nood aan een medicamenteuze behandeling en opvolging voor de verzoekende partij, zodat een verwijzing naar het arrest van de Raad van State *in casu* niet dienstig is.

Ook kan de verwerende partij in haar betoog in de nota met opmerkingen dat uit het voorgelegde, grotendeels onleesbare, medische attest van 18 februari 2011 geenszins blijkt dat medicatie werd voorgeschreven, dat het dan ook geenszins kennelijk onredelijk is van de ambtenaar-geneesheer te oordelen dat zelfs onbehandeld, er geen risico is voor het leven, noch de fysieke integriteit, noch voor een onmenselijke of vernederende behandeling, niet gevolgd worden. Immers blijkt uit het standaard medische getuigschrift, waarvan de ambtenaar-geneesheer vermeldt dat dit een attest betreft van 18 februari 2011, dat medicatie en opvolging nodig zijn. Voorts stelt de Raad vast dat ook uit andere medische attesten, die werden gevoegd als bijlage bij het standaard medische getuigschrift, blijkt dat de verzoekende partij na haar operatie nog medicamenteus behandeld wordt en opvolging nodig heeft.

Waar de verwerende partij in haar verweernota voorts opmerkt dat de ambtenaar-geneesheer rekening heeft gehouden met het feit dat de huisarts op 18 februari 2011 attesteerde dat de eerste verzoekende partij nog pijn heeft ter hoogte van de borstkas maar niettemin geoordeeld heeft dat een terugkeer naar het land van herkomst geen pejoratieve invloed zal hebben op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand, gaat zij er aan voorbij dat voor de eerste verzoekende partij medicatie en opvolging werd voorgeschreven. Bovendien wijst de Raad er op dat de ambtenaar-geneesheer meent, zo blijkt uit het medisch advies van 30 oktober 2013, dat gezien de verzoekende partij met succes geopereerd werd en er geen nieuwe hospitalisaties en verwickelingen meer zijn, een terugkeer naar het herkomstland geen pejoratieve invloed zal hebben op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand, doch blijkt uit het medisch advies geenszins dat de ambtenaar-geneesheer betreffende de pijn ter hoogte van de borstkas van mening was dat een terugkeer naar het land van herkomst geen pejoratieve invloed zal hebben op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand.

3.1.10. Gelet op het feit dat de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer geen zorgvuldig onderzoek hebben gevoerd naar de problematiek die de verzoekende partij heeft aangehaald in haar aanvraag, maakt de verzoekende partij een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.2. Uit hetgeen hierboven wordt gesteld, blijkt dat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd. De verzoekende partijen vallen aldus terug op de op 29 april 2011 ontvankelijk verklaarde aanvraag. De verzoekende partijen hebben op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en worden bijgevolg tijdelijk gedoogd op het grondgebied.

Het is aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, de bestreden bevelen uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of deze destijds rechtsgeldig getroffen werden of niet. De Raad merkt hierbij op dat niets de verwerende partij verhindert om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan de verzoekende partijen indien zij desgevallend de aanvraag opnieuw ongegrond verklaart.

3.3. Deze vaststellingen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een onderzoek van de overige onderdelen van de middelen dringt zich bijgevolg niet op.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER